

4. mai medlemsblad

september

1977

LEDER:

Fram for en revolusjonær studentpolitikk

På sommerleirene har nå hele NKS og mange sympatisører vært igjennom en viktig diskusjon om revolusjonær studentpolitikk. Brennpunktet er blitt stilt på den politiske linja vår. Den politiske linja avgjør alt, sier Mao Tsetung. Ingen forsøk på å bedre arbeidsmetodene våre vil hjelpe oss i kampen for å vinne studentmassene dersom vi ikke utvikler en revolusjonær politikk for studentkampen.

På leirene kom det opp mange motsigelser i forhold til den linja innledningen om revolusjonær studentpolitikk staka ut. Her skal vi bare ta for oss tre: Det vi kan kalle forsoningslinja, det vi kan kalle byråkratlinja og den typiske økonomismen.

Forsoningslinja går ut på at studentene ikke er undertrykt. Det er ikke så helt uvanlig å treffe på folk fra undertrykte grupper som sjøl mener at de ikke har noen grunn til å klage, de har det tvert imot aldeles utmerka. Fra tid til annen kan vi lese krampaktige avisinnlegg fra husmødre som vil ha seg frabedt at noen kaller dem undertrykte - de har sjøl valgt tilværelsen sin og trives med den. De fleste har vel også truffet arbeidere som mener at de har all grunn til å være fornøyde - vi har aldri hatt det så bra som nå. I slike tilfeller greier vi vanligvis å gjennomskue disse oppfatningene som et uttrykk for det de er: et uttrykk for at folk har latt seg lure av borgerskapets massive propaganda om det demokratiske

velferds-Norge. De har latt seg lure til å tru at når de sjøl har valgt å gifte seg og få unger - så er det bare rimelig at de sjøl også må ta hand om dem, og at ikke samfunnet står klar med gratis daghejmsplasser til alle barn. De har latt seg lure til å tru at det bare er rimelig at arbeidsfolk flås til skimmet gjennom skattene for å sikre de såkalte "fellesgodene".

Men hva med den undertrykkinga som rammer oss studenter - oss sjøl? Kamerater, vi har latt oss lure akkurat slik som husmøra som syntes hun ikke hadde noe å klage over. Vi har bitt på borgerskapets propaganda og forsonst oss med undertrykkinga. Vi har ment (i hvert fall har vi handla som om vi har ment det) at det var rimelig og ingenting å bråke for at vi ikke har rett til å forhandle om de økonomiske kår våre, at vi piskes gjennom et kjedelig pensum der alt sees fra borgerskapets synsvinkel, at vi blir utsatt for terroristiske eksamener, at vi knapt har råd til å ta ferie osv. osv. Den reaksjonære konsekvensen av denne linja så vi i sommer, da våre kamerater i løpesedler om disiplinærkomiteen framstilte det å utvise studenter for to år for fusk som "et uskyldig tiltak". Å hevde slike standpunkter, det er å stille seg på borgerskapets side og forsvare undertrykkinga, istedet for å stille seg i spissen for studentenes rettferdige opprør mot borgerdiktaturet.

Byråkratlinja, den går ut på å møte kravet om ei allsidig politisk linje med følgende frustreerte utbrudd: "Herregud, ti nye oppgaver, ti nye problemer! Dette går aldri i verden! Vi må prioritere!"

Dette er reaksjonen til trette byråkrater, ikke til kjempende revolusjonære. Denne linja ser på massekampen som et eneste stort problem, og fjorten nye frontavsnitt der klassekampen raser blir bare fjorten nye bærer på skuldrene til de allerede segneferdige NKS-byråkratene, som administrerer og gir beskjeder og sitter på møter og administrerer og gir beskjeder og sitter på møter dagen lang.

Hvordan reagerer en virkelig revolusjonær - en som hater brogerskapet og brenner for den sosialistiske revolusjonen? Tenker han: "Herregud, fjorten nye problemer, fjorten nye bærer, her gjelder det å prioritere vekk så mange som mulig"? Nei tvert imot, han tenker: "Hurra, Hurra! Fjorten nye muligheter til å mobilisere studentene til kamp mot kapitalismen, fjorten nye avdelinger i opprørshæren, fjorten nye bekker som renner mot den store elva som skal gå over breddene og sope vekk det råtne borgerdiktaturet!" Dette er den innstillinga som må gjennomsyre det kommunistiske studentforbundet. For vår oppgave er nettopp å nøre opp under hver minste gnist av misnøye som finnes for å gjøre den om til en prairiebrann!

Dette betyr sjølsagt ikke at det er unødvendig med arbeidsmetoder, bevisste planer og prioriteringer. Vi skal sjølsagt arbeide bevisst, etter en plan, som kommunister, ikke som anarkister. Men det er en avgjørende forskjell om vi går til planleggingsarbeidet med den tanken at hver oppgave er en plage, eller om vi forsøker å lage en plan som gjør oss i stand til å reise kampen på mange felter, til å reagere på den

minste lille bevegelse i massene og gjøre den til en storm. Idag har våre kamerater flere steder ei linje med å neglisjere lokale kampsaker (til og med når massene kommer og ber dem stille seg i spissen) fordi "etter planen er 1. mai hovedoppgava, og vi kan ikke prioritere denne lokale saka". Dette er byråkratenes syn på plan, og konsekvensen av den er svik mot massenes interesser.

Den reine økonomismen kom fram i form av at kamerater hevda saker som: "Interessekampen må være basis, eller grunnlaget for alt vårt arbeid". Disse kameratene gjentar bare økonomistenes gamle argument som Lenin polemisererte mot: "Den økonomiske kampen er er det videst anvendelige middel til å trekke massene med i politisk arbeid". En slik ide om interessekampen som "grunnlaget" vil nødvendigvis føre til at vi retter mindre oppmerksomhet mot andre politiske saker, andre former for borger-skapets diktatur, og dermed vil vi innsnevre vår egen politikk. Et eksempel: Saka med overvåkings-listene som nå er svært aktuell. Er ikke den like godt egna til å trekke massene med i den politiske kampen, avsløre borger-skapets diktatur og forklare nødvendigheten av den sosialistiske revolusjonen som en hvilken som helst interessekampsak? Er den ikke like godt egna til å avsløre revisjonismens bunnløse svik? Jo, sjølsagt! Men ideen om "interessekampen som grunnlaget" vil skyve saka med overvåkings-listene i bakgrunnen, gjøre den til ei annenrangs sak, noe mindre viktig. Den er uttrykk for ei høyrelinje, ei brødpolitisk linje, og ikke en revolusjonær studentpolitikk.

Kampen mellom forsoningslinja og kamplinja, byråkratlinja og den revolusjonære linja, økonomismen og den allsidige, kommunistiske linja går tvers igjen - nom hver enkelt av oss. Å nedkjempe økonomismen, forsonings-

linja og byråkratlinja vil kreve hard ideologisk kamp. Vi skal ikke ha noen illusjoner om at de økonomistiske, reformistiske og byråkratiske feila - disse stygge trolla som nå sitter med den breie baken sin på NKS og holder initiativet og kampkrafta nede - sprekker bare sommerleirsola skinner på dem.

Vi vil sikkert oppleve at når vi har klart å hogge av ett hue, så har trolla tre eller fire i reserve. Men Askeladden klarte det - og han hadde bare prinsessa og halve kongeriket å vinne. Skulle ikke vi klare det - som kan vinne studentmassene og den sosialistiske revolusjonen?

Styrk valgkamp-innspurten

På sommerleirene hevda en del kamerater at det ikke er viktig å få progressive og kommunister inn i parlamentariske organer. En kamerat sa det slik: "Åffer skal vi ødsle med kreftene ved å ha bra kamerater sittende på Stortinget i årevis for å strø sand?" Disse kameratene gikk inn for ei linje med aktiv boikott som metode til å avsløre parlamentarismen, sjøl om de ikke sa dette åpent. Deres linje var derfor ei "skjult boikott"-linje.

Hva er det som er så galt med dette standpunktet? Jo - disse kameratene ser ikke forskjellen mellom å proklamere fra utside at de parlamentariske organa ikke kan brukes i de undertryktes interesse og å vise i praksis innafra at dette ikke lar seg gjøre.

Eksemplet med de fem delegatene fra Oslo Jern&Metall på LO-kongressen viser dette helt klart. Hva ville skjedd om DNA, SV og "NKP" hadde sitti der aleine? Jo drøssevis av gode og rettferdige grunnplanskrev ville ha lidd en stille død uten at noen ville ha fått høre om det. Kongressen ville ha gitt inntrykk av at "klassen var preget av overhåndtakende ro", for å sitere Bjørgulv Froyen fra hans berykta 1.mai-tale.

KK kunne ha sitti på galleriet og skrivi mye, vi kunne tilmed ha arrangert en demonstrasjon mot den reaksjonære kongressen. Men alt dette ville bare blitt småting mot det som faktisk skjedde da "de fem" var delegater på kongressen. Da blei grunnplanskrava stilt, den reaksjonære LO-ledelsen og SV/"NKP" blei tvunget til å ta stilling til disse krava. På tidligere kongresser ble alle "ubehagelige forslag" oversendt sekretariatet, og slik prøvde revisjonister og reformister å skjule sviket sitt. Men nå blei de gang på gang "nødt til" å stemme ned rettferdige og progressive krav. Den norske arbeiderklassen blei gjennom massemedia vitne til at Aspengren gikk

fra konseptene på talerstolen fordi "de fem" drista seg til å tale de undertryktes sak og fremme grunnplanskra. Dette var et eksempel på at slike reaksjonære forsamlinger best avsløres ved at kommunistene deltar i dem.

Er det nonen som vil hevde at det var "misbruk av krefter" å ha "de fem" sittende i denne reaksjonære forsamlinga i ei hel uke? Og om de skulle ha sitti der i 1 eller 4 år, ville ikke det ha gitt dem en ypperlig anledning til stadig nye avsløringer og vært en stor fordel for arbeiderklassen og folket? Jo - sjølsagt ville det det.

På samme måte må vi ta stilling til kommunistenes arbeid i parlamentariske organer. De kameratene som står for den "skjulte boikotten" gjør nettopp den feilen som Lenin kritiserte de tyske kommunistene for i boka "Venstre kommunismen". Disse kameratene er fornøyd med at de har avslørt for seg sjøl at parlamentariske organer er reaksjonære og ikke kan brukes til å fremme sosialismens sak eller folkets interesser. Når dette har gått opp for dem - da er det nok. Men dette er ikke nok. Det er massene - det store flertallet av arbeidsfolk og andre i Norge - som må gripe denne sannheten. Først da - når arbeiderklassen har avslørt at det ikke kan finnes arbeiderstyre eller folkestyre under kapitalismen og borgerskapets diktatur - kan disse uendelige massene mobiliseres for revolusjon. Med den "skjulte boikott"-linja vil dette ikke skje. Derfor er denne linja - trekt ut i sin konsekvens - ei linje mot å mobilisere til verdensrevolusjonen, og er følgelig ei kontrarevolusjonær linje. Dette er ei linje for at massene skal forbli slaver av de parlamentariske illusjonene.

I valgkampinnspurten er det viktig å legge vekt på hva det faktisk vil bety å få en kommunist inn på Stortinget når vi agiterer for RV.

På noen sommerleire reiste enkelte kamerater forslag om at vi skulle stille parola om "RV-mandat i høst". En del ledende kamerater på leirene gikk imot denne parola og argumenterte med at dette var å stille illusjons- og urealistiske paroler foran valgkampinnspurten. Det viktigste argumentet overfor folk som vil stemme "taktisk" på andre partier, skulle være at ei stemme for RV var ei stemme for arbeiderklassens interesser og mot borgerskapets diktatur, og at bare ei stemme på borgerlige, reaksjonære partier er bortkastet.

Det er viktig at vi skal overbevise folk om at ei stemme for RV ikke i noe fall er ei bortkastet stemme. Bare ei stemme til de borgerlige partiene - ei stemme for borgerskapets diktatur - er ei bortkastet stemme for progressive. Ei stemme til de borgerlige arbeideraristokratene i DNA, SV og "NKP" er ei stemme på borgerlige arbeiderpartier som alltid går mot alt rettfærdig opprør, som faller streikende arbeidere i ryggen, og som aktivt sprer myta om de mette og privilegerte studentene. Ei stemme på disse partiene er ei stemme på reaksjonen.

Men det viktigste argumentet overfor folk som vil stemme "taktisk" på ett av de borgerlige arbeiderpartia og "tvilere" må være å vise hva det faktisk vil bety for arbeiderklassen, flertallet av studentene og alle andre undertrykte i Norge dersom vi får inn en RV-representant på Stortinget. Videre må vi vise folk at dette faktisk er mulig dersom alle "taktiske stemmere" og tvilere stemmer på RV. Dette vil være den viktigste metoden til å vippe folk ned fra gjerdet.

Dette vil gi ei anna innretting på argumentasjonen overfor folk "på vippen". Vi vil derfor kritisere de kameratene som avviste parola "RV-mandat i høst" på sommerleirene. Disse kameratene sto for ei linje mot at vi skulle bruke det viktigste argumentet for å overbevise tvilerne. Denne kritikken retter seg spesielt mot leirledelsen på Tromøya-leiren, som sto for subjektivistisk tenking.

Det er to forskjellige måter å snakke om "mandatsjanser" på. Den ene måten er slik som mange gjorde i 1973, da de håpet på mandat uten å gjøre noen praktiske tiltak for å få det til. Det er høyreopportunisme. Den andre måten er å slå fast at det eksisterer et progressivt omland til den revolusjonære bevegelsen i f.eks. Oslo som er langt større enn det tallet på 13 000 som skal til for å få mandat, og så stille seg oppgaven å overbevise dette omlandet om at de må stemme RV. Det dreier seg om folk som er mot classesamarbeid, som er for streikekamp, mot de to supermaktene, for frigjøringsbevegelser. Det dreier seg om folk som er for forbud av "Norsk Front", som er for sosialisme og revolusjon. De har kanskje deltatt i noen demonstrasjoner, leser Klassekampen mer eller mindre fast, skriver under på protester osv. Kort sagt, folka finnes. Grunnen til at de hittil ikke har stemt RV kan være så ymse. De kan ha hatt illusjoner om SV, noe som det skulle være mye lettere å plukke av dem nå. De kan ha hatt liten forståelse for hva en revolusjonær talsmann på tinget ville ha betydd. Men først av alt har de hatt lita tru på at "det nytter" å stemme RV. Klarer vi å redde denne defaitismen, så er vi

langt på vei mot et mandat. Dette avhenger av en systematisk og hard innsats og at vi klarer å utløse entusiasme i omlandet vårt for å få et mandat.

I innspurten må vi bruke metoden med å vise hva som kunne ha skjedd i forrige stortingsperiode dersom RV hadde vært på tinget. Hva kunne ikke en RV-representant ha fått ut av Alcan-saka, Bravo-katastrofen, de hemmelige tjenestene, Loran C? Nå blir disse sakene i all hovedsak liggende fordi det bare er representanter som er lojale overfor borgerskapet på tinget. Tonnevis av skandalestoff ligger ganske sikkert i Stortinget uten at folk utafor veit det. Vi må stille spørsmålet slik: Du som lurar på om du skal stemme RV, vil du at den parlamentariske "idyllen" skal få fortsette uforstyrret i fire år til? Eller vil du gjøreditt for at vi skal få inn en RV-representant som kan velte dette råtne spillet? Stilles spørsmålet slik - og viser vi at det er en mulighet for RV-mandat med full innsats fra alle progressive - da vil fler skjønne poenget med å stemme RV i 1977. Og det er noe anna og mer enn å forstå at vi allment skal avsløre parlamentarismen.

Vi har noen uker igjen til valget. Mulighetene for stor framgang for RV er tilstede. Det er også en mulighet for RV-mandat. Dette stiller store krav til alle aktivistene. Spesielt bør vi bruke de siste sipo-skandalene til å avsløre at den norske staten faktisk er et borgerdiktatur, og at SV ikke er interessert i å bekjempe sipo og borgerskapets overvåkingsapparat. Tvert om - SV er bare interessert i å sjøl få en finger innafor de "hemmelige tjenestene". Vi må også vise hvordan SV-erne opptrer som tystere overfor politiet og åssen de angir hverandre til purken for å sikre sitt eget skinn. På en sjelden klar måte viser "Sipo-saka" åssen SV er et borgerlig reaksjonært og dekadent "arbeiderparti". Dette skal vi bruke til å drive mange progressive vekk fra SV.

FRAM FOR EN SEIERRIK REVOLUSJONÆR VALGKAMP!

NKS/au

om byråkratiske feil i forbundsledelsen

Planen for NKS våren -77 stilte en rekke viktige målsettinger som forbundet skulle oppfylle i planperioden. Det var oppsummert at det eksisterte store revisjonistiske avvik i forbundet på den politiske linja. Dette skulle korrigeres gjennom en rekke obligatoriske studiediskusjoner om bl.a. Sovjet/sosialimperialismen og den moderne revisjonismen. Avvik på masselinja skulle korrigeres gjennom studier og diskusjoner. Sikkerhetsarbeidet skulle korrigeres gjennom den nye instruksjonen og diskusjon omkring den. Det anti-imperialistiske arbeidet skulle korrigeres gjennom aksjonsukene for Chile og PAC og studiemateriale omkring disse. Kinas utenrikspolitikk skulle diskuteres. Og i tillegg til disse spesialoppgavene skulle alle låga jobbe med 8. mars, 1. mai og RV.

Alle de oppgavene og målsettingene som var stilt var rette og viktige. Planen ble mottatt av de fleste med entusiasme. Det var brei enighet om at planen var et godt utgangspunkt for korrigeringsarbeidet av feila i NKS.

Nå kan vi slå fast at planen ikke har fungert slik den var tenkt. Ingen lag har klart å gjennomføre alle møtene i planen. Og enda viktigere er det at planen stort sett bare var en møteplan og ikke var en plan for den politiske kampen som laga skulle føre. Derfor har også de fleste lag bare sett på planen som en møteplan, og styren og laga har mange steder ikke hatt anledning til stort annet enn å forberede seg og arrangere interne møter.

Subjektivisme

Hva var galt med vårplanen? Først og fremst at den ikke var grunnlagt på vitenskapelig kjennskap til organisasjonen fra forbundsledelsens side. Det var i altfor liten utstrekning foretatt vitenskapelige undersøkelser for å oppsummere hvor NKS sto i korrigeringsarbeidet av høyreavviket. Derfor ble planen et uttrykk for ledelsens fromme ønske om å korrigere alle feila i NKS på samme tid. Men alle gode forsetter som ikke er basert på kjennskap til virkeligheten, må slå feil. For NKS, med de problema organisasjonen har, er det uråd å gape over alt på samme tid. Subjektivismen, idealismen og ønsketenkninga hos forbundsledelsen resulterte derfor i en plan som ikke lot seg gjennomføre. Dette var en viktig byråkratisk feil i planen.

Arbeidsdeling

Planen sa ikke ett ord om prinsippet om arbeidsdeling. Ut fra planen skulle alle lag utføre alle oppgaver. Et stort lag og et lite skulle pent gjennomføre samme opplegg. Det var ikke foretatt noen tredeling av laga etter kvalitativ og kvantitativ styrke. Denne totale mangelen på særegen tillempling i planen ble forsterka ved at DSene heller ikke i vesentlig grad tillempa planen for laga. Det ble ikke lagt opp til at laga skulle konsentrere seg om noen oppgaver for å komme langt på dem. I stedet skulle laga pirke på tusen ting og hoppe "fra front til front" mens massene sto og klødde seg i hodet uten å skjønne ml-ernes "hastverk og utålmodighet". Et ekstremt eksempel på åssen planen virka direkte mot ei stabil organisering av massene er et lag som jobba godt med 8. mars og organiserte mange i grupper. Rett etter 8. mars fulgte laget direktivet om å opprette FFF-komiteer. Men resultatet blei at de massene som var blitt organisert i 8.mars-arbeidet plutselig mista organiseringa si og ikke fulgte med over i FFF. Resultatet blei at laget ikke klarte å dra massene med i FFF-arbeidet. Dette illustrerer at planen bare opererte med isclerte saker, og ikke fikk fram det som må være det overordna målet med det eksterne arbeidet, nemlig å organisere massene til sjøl å bli drivkrefter i det progressive arbeidet. Mangelen på særegen tillempling av planen på de forskjellige laga var en viktig byråkratisk feil i planen.

Møteplan

Jeg var kort inne på at planen begrensa seg til å være en møteplan. Et eksempel på det: 8.mars-kampanja fikk et godt utgangspunkt i form av grundige diskusjoner på grunnlaget for kvinneundertrykkinga. Men møtet la ikke opp til å legge en grundig plan for lagets arbeid med 8. mars. Derfor blei dette arbeidet for det meste overlatt til de kameratene som vanligvis har jobba med kvinnekamp på sida av styrenes og lagas sentralisme. Videre la ikke planen opp til at arbeidet med kampanja skulle følges opp i laga underveis. Ressonnementet i planen var slik: Et møte for å sette oppgava igang, og så ferdig med det. Et anna eksempel på at planen bare har vært en møteplan: Planen la opp til interne møter nesten hver uke. I tillegg var pro-

grammet for møtene så omfattende at møtene sjelden ble kortere enn fire timer. Et lag som har klart å gjennomføre størsteparten av møtene har hatt lagsmøter en eller to ganger i uka hele semesteret. I samme laget var det bare unntaksvis at ikke alle medlemmene var opptatt med interne møter hver kveld hele uka. Når arbeidsmåten er slik, sier det seg sjøl at tida og mulighetene for kameratene til å være i studentmiljøet og å knytte sosiale og politiske bånd til massene er svært små. Slik har planen lagt opp til en heseblesende intern møteaktivitet som nærmest tar pusten og krafta ut av medlemmene, samtidig som den forsterker avsondringa fra massene. Organisasjonen fungerer som en motor som går på et skyhøgt turtall inne i et lukka system, skilt fra massene med en tjukk lydisoleerende vegg. Utafor veggen står massene og klør seg i hue og lurur på hva det er som summer rundt inne i motoren. Organisasjonen raser febrilsk rundt seg sjøl - godt skilt fra massene - som faen i nøtta. Når planen "stengte faen inn i nøtta" ved å legge opp til så mange obligatoriske interne møter, var dette en tredje viktig byråkratisk feil ved planen.

En ytterligere konsekvens av det stramme møteprogrammet var at det avskar muligheten til lokal planlegging og til å løse problemer som oppsto i laga. Et lag prøvde hele våren å finne plass til å arrangere et lokalt årsmøte, og da de endelig klarte å presse det inn i planen etter 1. mai, resulterte det umiddelbart i at laget plutselig lå tre uker etter tids-skjemaet i den sentrale planen.

Konsekvensene

Hva blir konsekvensene av en slik plan? For det første må vi oppsummere at vi i svært liten grad har klart å gjøre framsteg i kampen mot det byråkratiske avviket. Avsondringa fra massene står idag omtrent som for 1/2 år sida. Faen raser fremdeles rundt inne i nøtta. Men like viktig: En plan som ikke tillempa forholda ide enkelte laga og som i tillegg på mange punkt er ugjennomførbar for laga, tjener til å bryte ned respekten for den sentrale planen. Planen er et direktiv til laga fra sentralstyret. Men når denne planen ikke lær seg gjennomføre, svekker dette Sentralstyrets autoritet i organisasjonen og sprer mistillit til ledelsen. Derfor er det av avgjørende betydning at Sentralstyret korrigerer stilen med subjektivisme og byråkratisme i planarbeidet.

Korrigerings

Sentralstyret har tatt tiltak for å korrigere disse feila i årsplanen som nå legges fram for organisasjonen. Viktige elementer er å trekke laga med i planarbeidet på en helt annen måte enn tidligere, legge planer for at laga skal konsentrere massearbeidet sitt om spesielle kampområder for å gjøre gjennombrudd der. Stilen med møteplaner som hindrer laga fra å drive massearbeid må vekk. Planen må baseres på grundige undersøkelser av stoda i organisasjonen. Bare på den måten kan planen bli et tjenlig redskap i kampen for å gjøre NKS til en kommunistisk masseorganisasjon for studenter.

Kamerat i NKS/au

"DESERTERING" HAR ALDRI VÆRT HOVEDPROBLEMET I NKS:

Beretninga til NKS' andre landsmøte slo fast at hovedhinderet for en framgangsrik kamp mot høyreavviket i NKS var deserteringsavviket, tendensen blant medlemmene til å trekke seg unna oppgaver og arbeid og til å melde seg ut av organisasjonen. Dette avviket i organisasjonen ble framstilt som viktigere enn det byråkratiske avviket i ledelsen. Mange medlemmer kritiserte denne linja. De pekte på at byråkratiske feil, manglende kaderfostring osv. gjorde arbeidet trått og vanskelig og la grunnlaget for deserteringa. Vi mener at mye av denne kritikken var riktig.

Det er helt riktig at det finnes et ideologisk avvik av den typen som kalles "Desertering" i beretninga til NKS. Det er også helt nødvendig under alle forhold å drive kamp mot dette avviket. Vi vil komme opp i alvorlige vanskeligheter også seinere, og vi må kunne fortsette og stå på. Det er også riktig at "deserteringa" som fantes på alle nivåer i organisasjonen, var en trussel.

Likevel er beretningas kapittel om "deserteringa" feilaktig, fordi det dekker over ledelsens byråkratiske feil, som var hovedproblemet, utsetter korrigeringa av dette problemet og gir de vanlige medlemmene i NKS skylda for feila i organisasjonen.

Det er det byråkratiske avviket i ledelsen og den mangelfulle evna til å utvikle en revolusjonær studentpolitikk som har vært hovedhinderet i kampen for å gjøre NKS til et virkelig masse-forbund for studenter i Norge. Å stille "desertering" som hovedhinderet har vært ei linje for å forske byråkratiet og har forsinka oppgjøret med høyreavviket i NKS. Dette viser også at ledelsens feil med å leite etter årsaken til organisasjonens problemer hos de vanlige medlemmene, istedet for å granske seg sjøl, på ingen måte er nedkjempa.

Det er også feilaktig å bruke ordet desertering om det fenomenet at en del kamerater har meldt seg ut av forbundet, og at andre reagerer på feila med å trekke seg tilbake. En desertør er en forræder. Men det store flertallet av de kameratene som er blitt stempla som desertører er ikke reaksjonære overløpere, men tvert imot progressive studenter som er AKP(ml)s og NKS' nære venner. Det store flertallet av disse kameratene ønsker vi å korrigere og få inn i NKS igjen. Derfor må vi slutte å omtale dem som desertører. Vi må slutte å bruke begrepet desertering fordi det angir ei helt feilaktig linje for å korrigere det byråkratiske avviket i forbundet. Sentralstyret lanserte begrepet, og har gått i spissen for å gi det gjennomslagskraft i organisasjonen. Derfor har sentralstyret et spesielt ansvar, og sentralstyrets feilaktige linje i dette spørsmålet har forsinka oppgjøret med det byråkratiske avviket i NKS. Sentralstyret tar sjølkritikk overfor organisasjonen for denne feilaktige linja.

Sentralstyret i NKS
(Skrevet av en kamerat i NKS/au
etter fullmakt fra sentralstyret)

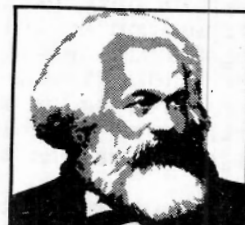
om den videre kampen mot disiplinærlova

Seierrike aksjoner hva har vi oppnådd?

Sjøl om vi kom seint igang med jobbinga, først etter 1. mai, har vi oppnådd en hel del med de aksjonene vi har deltatt i. For det første har vi fått utsatt behandlinga av disiplinærlova til høsten og stoppa kollegiets forsøk på å lure igjennom forslaget på ei tid da få studenter var på Blindern. Nå skal den opp til høsten da mange studenter er tilstede og hvor mulighetene er langt større for å mobilisere mange. For det andre har aksjonene skapt mye interesse omkring lova og langt fler har i det minste fått vite litt om hva det dreier seg om, sjøl om vi bør høyne nivået hos massene kraftig. Dette letter oppgaven vår til høsten vesentlig.

Gjennom kampen har vi også vist at det bare er vi som er istand til å gå i spissen og reise studentene til kamp mot den nye lova, og at de andre grupperingene har gått statens ærend liksom i så mange andre saker. Grønt Gras og DSM er villige til å sitte som gisler med tre stemmer av ialt ca. 30, og være med på å vedta ei lov om disiplinærtiltak mot studentene, altså langt mindre demokratisk enn tvangslovene i arbeidslivet. Folk som ville tjene studentenes interesser ville naturligvis forlenget trukket seg fra ei slik behandling og dermed bidratt til å avsløre statens interesser. Studentforum, dvs. NSU-ledelsen og USV hadde bare eder og galle å spy ut over de aksjonene som har blitt reist mot lova. De har ikke gjort et slag mot lova, ikke gjort noe i praksis for å reise studentene til kamp. I ord er disse grupperingene mot §2c, men vil satse på parlamentarisk kompromiss. Dvs. de går ikke mot hele lova, de godtar at fusk skal gi straff, de godtar interne domstoler.

Vi har altså oppnådd noen delseire, men vi kan ikke stille noe mindre mål enn å få stoppet lova gjennom å mobilisere de breie laga av studenter mot den. Derfor plikter alle NKS'ere å sette seg grundig inn i hvorfor den betyr ei forverring, slik at vi kan få mobilisert langt breiere enn vi hittil har gjort.

I hvilken sammenheng kommer den nye lova?

Et slikt lovforslag kan vi ikke bare vurdere ut fra hva som bokstavelig står der, men også ut fra hvilken situasjon det er laga i, historisk og politisk. Borgerskapet har helt fra studentopprøra starta i midten av 60-åra møtt stadig sterkere motstand mot sin utdanningspolitikk og forsøk på å velte stadig større økonomiske byrder over på studentene. Alle deres forsøk på å rasjonalisere og effektivisere de forskjellige studiene, har blitt møtt med brei motstand. Nå sist kampen mot stortingsmelding 13. De økonomiske kåra skal nå også forverres, og kampen mot det nye stønadssystemet er blitt reist. Denne kampen mot statens utdanningspolitikk er politisk farlig for staten, fordi den stadig åpent må avsløre sin klassekaraktær gjennom å presse gjennom en utdanningspolitikk etter borgerskapets behov og ikke folkets behov. Samtidig er staten avhengig av utdanna arbeidskraft. Det den ønsker seg mest av alt er flinke og veldisiplinerte studenter som gjennomfører studiene uten å lage "bråk". Derfor har vi sett en rekke angrep på studentenes demokratiske rettigheter de siste åra med passivisering som mål. Gjennomføringa av den nye valglova, spesielt i Oslo, innføringa av den nye høyskolelova, slik som på Nesna, forsøk på å tvinge studentene til taushetsplikt slik som i Tromsø etc. Det er i denne sammenhengen vi må se den nye disiplinærlova. Staten har ei klart uttrykt målsetting med den, å begrense og nedskjære våre demokratiske rettigheter. For å skjule dette har universitetsledelsen tydd til flere skinnargumenter. De sier de bare vil "institusjonalisere" gjeldende praksis, og at den nye lova "egentlig" er en liberalisering. Men hva er gjeldende praksis? Jo at 10 - ti - studenter blir dømt for fusk av ialt 35 000, altså 0,03%. Ingen vil tru at de setter inn så mye krefter bare for å dømme så få litt mer effektivt! Hensikten er tydeligvis at de skal ramme langt fler enn bare de som fusker (sjøl om dette er ille nok - se annen artikkel). Og hvis ledelseb virkelig ønska å liberalisere, kunne de bare ha fulgt rådet fra sin egen oppnevnte komite, Brattholm-komiteen av 1971, som foreslo disiplinærforføyninger bare i fusketilfelle. For å fylle sine nye og skjærpa behov nedsatte de derfor en ny komite. I denne nye komiteen sitter noen personer som er mer åpent reaksjonære enn andre, og som sier åpent det ^{de} andre mener, men holder for seg sjøl. Njål Hole, professor fra Trondheim, sier om de nye interne domstolene: "Organet skal bidra til å sikre at vedkommende lærested fungerer etter gjeldende bestemmelser. Det må derfor ikke være mulig for en gruppe å lamme lærestedets funksjoner ved å lamme dette organet." Hva er det som kan lamme lære-

stedet? Folk som fusker? Nei, dette retter seg
åpent mot politiske aksjoner som vi allerede har
sett mange av, f.eks. demonstrasjoner mot reaksjon-
ære forelesere, politiske treiker mot EEC, streiker
mot statens utdanningspolitikk. Videre sier Hole
om sammensetninga i domstolen: "Jeg vil finne det
fullt betryggende å kreve 3 stemmer for å erklære
noen skyldig.... Man vil på denne måten unngå at
studentrepresentantene i nemnda i en til-
spisset situasjon kan hindre at det i det hele tatt
blir gjennomført reaksjoner i disiplinærsaker"
Klarere kan det vel neppe sies at studentene i
domstolen skal ha en rein gisselfunksjon.

Hvorfor er den nye lova ei klar forverring?

1. Den utvider området for disiplinærforføyninger
kraftig. Til nå har bare fusk blitt ramma, nå skal
også politisk virksomhet tas. Lova inneholder svært
diffuse formuleringer som kan brukes til å ramme
svært mye, og kan bli et effektivt våpen til å be-
grense de demokratiske rettighetene ytterligere,
f.eks. : "Hindringer eller forstyrrelse av vedvarende
eller grovere art av undervisning eller annen
tillatt virksomhet på lærestedet." Med ei slik lov
kan all politisk opposisjon kriminaliseres. En
streik for flere nynorske lærebøker, aksjoner for
økonomiske krav, en demonstrasjon mot en sovjetisk
"fredsprofessor", streiken vi hadde mot EEC - alt
dette er "forbrytelser" vi kan bli dømt for.

2. Straffene er hardere. To års bortvisning fra
studiet er i praksis å vise bort studenten fra
universitetet for godt.

3. De interne domstolene er helt nye. De skal fun-
gere fullstendig på sida av de sivile domstolene,
slik som i militæret. De vil være langt mer effek-
tive enn det vanlige rettsapparatet. Samtidig skal
de ha en "demokratisk" maske ved at to studenter
skal sitte som gisler. De er tatt etter direkte
mønster fra Tysklands "ordnungsrecht".

4. Til nå har de forskjellige stedene hatt hvert sitt
disiplinærreglement. Nå skal alle de store lære-
stedene i Norge få et felles disiplinærreglement,
som er verre enn alle de som er nå. Langt flere stu-
denter blir ramma av de nye reglene.

Hva kan vi lære av kampen i Vest-Tyskland?

Den norske lova er verre enn den tyske lova på
ett punkt: I Tyskland må studenten beviselig
ha brukt vold, noe som ikke er nødvendig å
bevise for å ramme en student i Norge.

Ordnungsrecht er blitt møtt med stor kampvilje
fra de tyske studentene. Sist desember/januar demon-
strerte 20 000 studenter bare i Berlin. La oss
vise at norske studenter er like lette å mobilisere
til forsvar for sine demokratiske rettigheter. La
oss reise kampen for å avvise hele lova. La oss gå
bredt ut og overbevise og opplyse langt fler en vi
har nådd fram til til nå!

Hvorfor skal vi gå mot disiplinærtiltak mot fusk?

I hele arbeidet vårt ivår, mot disiplinærkomiteen, har vi i praksis hatt et grovt avvik - nemlig unngått å argumentere mot helheten i loven, og dermed sabotert kampen mot hele loven. Vi har ved høytidelige anledninger sagt at vi er mot hele loven, men i all praksis har vi bare argumentert mot §2c, og ikke sagt ett ord om fusk og vår holdning til det. På den måten har vi støtta opp om de borgerlige studentgrupperingenes ønske om bare å diskutere §2c og interne domstoler og ikke helheten i disiplinærlova. Dette avviket må vi ta offentlig sjølkritikk på overfor studentmassene og må i høst konsentrere oss om å argumentere mot hele lova.

Når en skal diskutere fusk, må en svare på to spørsmål:

1. Hva er årsaken til at studenter fusker?
2. Hvem tjener på/hvem taper på at folk som fusker blir straffa?

Til 1: av de ytre forholda er de viktigste:

a. Lesepresset på de aller fleste fag er hardt og pensumet er stramt å komme igjennom. En av borgerskapets beste metoder til å få "lydige og flittige" studenter er å øke lesepresset. Dette har de da også gjort på en rekke fag uten samtidig å øke studietida. Det er velkjent for alle at mange hvert semester må sjanselese og satse på å få bestemte deler av pensum til eksamen.

b. Stramme tidsrammer. Reglene for lånekassa er slik at en må følge den oppsatte planen for å få lån og stipend i neste semester. Hvis en av forskjellige grunner ikke har fått lest pensum og ønsker ett semester til, er dette umulig.

c. Dette blir ytterligere skjerpa ved at mange er nødt til å ta seg jobb ved siden av. Dette er det to grunner til, for det ene knappe lån og stipend, for det andre: Med så stor risiko for å bli arbeidsløs etter studiet som mange studenter løper, ønsker man å holde lånet så langt nede som mulig.

d. Må ha gode karakterer. Mange studier er lukka, hvor karakterene bestemmer om du får fortsette eller ikke (eks. psykologi). Andre steder er karakterene bestemmende for om du får jobb. Dette er også ytre forhold som påvirker studenter til å fuske.

Alle disse ytre forholda virker gjennom indre motsigelser hos folk som fusker. Den viktigste motsigelsen motsigelsen mellom på den ene sida å innse at alle disse ytre forholda er uttrykk for undertrykkinga av studentene på forskjellig måte, å innse at løsinga av dette problemet er kollektiv, gjennom kamp mot undertrykkinga, og at fusking er ei kortsiktig, individualistisk "løsning på problemet. Den andre sida er et kortsiktig, individualistisk syn på problemet, at det kan løses gjennom å jukse. Når en student jukser, er det den siste sida som vinner, og vi må slå fast at det å fuske ikke løser noen av problema. Det er som å pisse i buksa i tretti kuldegrader, det varmer ei kort stund, men blir jævlig kaldt etterpå.

Samtidig skal vi være de første til å forsvare interessene til den som fusker, og det å peke på denne motsigelsen må aldri bli et argument for å la være å stå sammen med en som har fuska. Her må vi stille spørsmålet om hvem som tjener på og hvem som taper på disiplinærtiltak mot fusk. Da må vi først slå fast at det er borgerskapets universitet og borgerskapets eksamen, og dermed er fusken borgerskapets problem som vi aldri skal gå inn for å løse. Det er i prinsippet det samme som DNA og SV gjør, å administrere kapitalismen. Videre stiller nettopp slike disiplinærtiltak borgerskapets problemer i utdanningssektoren i et grelt lys, at de må ha et slikt "ris-pak speilet" for at folk skal la være å fuske. At borgerskapet "løser" sine problem på denne måten, viser også den uforsonlige motsigelsen mellom borgerskapet og den vanlige student.

Ser vi på hvordan det nye reglementet vil fungere i praksis, så vil det bety en kraftig forverring av forholda for denne gruppa studenter. Å bli utvist for 2 år vil i praksis for de aller fleste bety å slutte studiet, med alle de problema det betyr med tilbakebetaling av lån på lav lønn. I tillegg tilhører de fleste folk som fusker den gruppa av studenter som har størst sosiale problem fra før. For dem kan det å bli tatt og straffa for fusk øke disse sosiale problema kraftig. Vi kan slå fast at disiplinærtiltak mot fusk på ingen måte løser noen problem(heller ikke brogerskapets!) men tvert om betyr økt undertrykking av studentene. Det nye reglementet vil i bety ei skjerping av denne undertrykkinga.

Det at vi peker på den indre motsigelsen hos dem som fusker, må aldri få oss til å gå med på borgerskapets moraliserende pekefinger(fy! - nå har du forbrutt deg - så nå er det rimelig at du skal straffes). Jeg tror det er disse premisene de kameratene har gått inn på som har akseptert en fuskeparagraf. I en polemikk mot universitetets ledelsen må vi trekke fram alle de ytre årsakene til at folk jukser og at ei straff vil forsterke undertrykkinga.

Hvordan skal vi løse slike motsigelser i et sosialistisk samfunn? Jeg forutsetter da at universitetet står under proletariats ledelse, og at det tjener proletariats interesser at man har funnet ut at kunnskapsprøver - eksamen - er en riktig metode. (Tar ikke opp alle motsigelser om dette her). Da ville en slik motsigelse, at en student fuska, være en motsigelse i folket. Og metoden for å løse slike motsigelser er åpen diskusjon, kritikk/sjølkritikk. Denne metoden vil både tjene studenten sjøl og universitetet.

Oppsummeringsvis:

Vi må korrigere den feulaktige linja vi har ført ved bare å gå mot interne domstoler og §2c og ikke hele disiplinærreglementet. Vi må ta åpen sjølkritikk for denne feilen og gå ut og vinne studentene for vårt syn.

Disiplinærtiltak mot fusk vil styrke undertrykkinga og bety ei kraftig forverring for dem det rammer.

Fusk på universitetet er borgerskapets problem og aldri vårt, det illustrerer hvordan borgerskapet må ha "ris bak speilet" for å holde studentene på matta.

HVA MÅ GJØRES

MED «HVA MÅ GJØRES»?

"HMG tar ikke opp revolusjonær studentpolitikk".
"HMG skriver så lite om sosialismen".
"Hva skal vi med HMG når vi har Klassekampen?"
"Skal HMG være teoretisk tidsskrift eller avis?"
"HMG er drita kjedelig!"

Dette er bare noen eksempler på motsigelser i diskusjone om "Hva må gjøres" som blei starta på sommerleiren i år. HMG har satt seg som mål å bli avisa til studentflertallet i Norge og å legge grunnlaget for å vinne flertallet av studentene for arbeiderklassen og den sosialistiske revolusjonen. For å oppnå denne målsettinga trenger vi en revolusjonær avis som tar opp den særskilte undertrykkinga av studentene og mobiliserer dem særskilt.

For å gjøre HMG til en sann avis, må vi starte en diskusjonsbevegelse om avisa i 4.mai.

Jeg mener at HMG til nå har fungert som et påheng til den kampen som er ført på lærestedene. Måten vi har behandla avisa på viser at NKS ikke har innsett betydninga av revolusjonær propaganda blant studentene, for å forene studentene mot borgerskapet, trekke opp linjene for kampen, avsløre revisjonistenes svik og mobilisere studentene for revolusjonen.

Da revisjonistene klarte å så stor forvirring om Kinas utenrikspolitikk rundt 11.september i fjor - hvor var HMG da? Da studenter i Oslo gikk til militante aksjoner mot disiplinærreglementet, og studentene i Trondheim fulgte opp med å avbryte rektormøtet - hvor var HMG da? Var det sann at HMG grep fatt i denne anledninga til å avsløre klassediktaturet og mobilisere studenter over hele landet mot de reaksjonære rektorene. - Nei, desverre sann var det ikke.

Avisa vår har navnet sitt etter et av Lenins viktigste verker; Hva må gjøres? Der sier han om betydninga av en kommunistisk avis: "Det finnes ikke noe annet middel til å oppdra sterke politiske organisasjoner enn en kommunistisk avis." og "Avisen er ikke bare en kollektiv propagandist, men også en kollektiv organisator. I denne siste henseende kan en sammenlikne den med et stillas som bygges opp omkring et hus under oppføring; det antyder bygningens kontur letter sambandet mellom de enkelte bygningsarbeiderne, hjelper dem til å fordele arbeidet og ha overblikk over de felles resultater som oppnås ved det organiserte arbeid"

"Det er nødvendig, det er absolutt først og fremst nødvendig å utvide dette virkelfelt, å skape et faktisk samband mellom byene på grunnlag ~~av~~ av et regelmessig fast arbeid, fordi splittelsen holder folk nede, de sitter som i et hull, og vet ikke hva som foregår ute i den store verden, hvem de kan lære av, hvordan de kan vinne erfaring, hvordan de kan tilfredstille trangen til bredt anlagt virksomhet."

"Men hva skal vi med HMG når vi har Klassekampen?" Det er sjølsagt Klassekampen som er den viktigste avisa for kommunistene i Norge, den skal mobilisere hele arbeiderklassen og den allierte for sosialismen. Men akkurat som det er behov for NKS sjøl om vi har AKP, er det heov for HMG sjøl om vi har KK. Vi skal mobilisere studentene særskilt. Vi skal ta opp de særegne motsigelsene som er på lærestedene, den særegne undertrykkinga som KK ikke kan prioritere. HMG må bruke mye spalteplass til å løse studentenes motsigelser til den væpna revolusjonen og proletarietets diktatur og på hvordan studentene skal knytte bånd til arbeiderklassen. Vi må bl.a. konsentrere mye krefter for å avsløre de revisjonistiske ~~krefterne~~ gruppene på lærestedene som USV og "K"UL. Vi trenger en kommunistisk studentavvis som ikke er Klassekampen.

Samtidig må vi ikke glemme at vi har enormt å lære av KK. R Tenk hva det ville bety hvis HMG gjorde som KK under streiken på brygga: Organiserte støttearbeid, propaganderte innholdet i streiken, trakk opp de politiske lærdommene osv. Jeg mener at HMG må følge opp det Lenin sier om å trekke studentene ut av hvert sitt isolerte hull og få dem til å kjempe sammen mot borgerskapet og revisjonismen.

Når Torill Jørgensen blir nektet å fortsette studiene sine på Barnevernsakademiet i Oslo pga. yrkesforbud og et reaksjonært skolesystem, må avisa mobilisere alle studentene i landet til støtte og bruke anledningen til å avsløre borgerskapet. Hvorfor skal det bli holdet hemmelig for resten av studentene i Norge at studentene i Bergen har store husleieaksjoner, at studentene i Trondheim blir møtt med politi under demonstrasjon mot disiplinærlova? Hvorfor skal det holdes hemmelig at store deler av studentene i Oslo ikke får drive idrett fordi det bare er en idrettshall på Blindern? Det er ingen grunn til at studenter på psykologi i Oslo skal holde kjeft om at eksamenssystemet er så hardt at bare 10% får gå videre etter grunnfag, mens 90% må slite med et reaksjonært pensum i semester etter semester for å få laud og nervesammenbrudd. Hvis vi ikke tar opp sånne saker i avisa, men lar undertrykkinga fortsette uten motstand, lar vi for det første borgerskapet få fred å ro til å trække på studentene, for det andre godtar vi at studentene skal få sitte i hvert sitt "høl" og "råtne" .

Vår oppgave må være å bruke HMG til å blåse til hver gnist i klassekampen, bruke hver gnist til å reise opprør på lærestedene - til en stor brann mot borgerdiktaturet.

BYGG STUDENTKORRESPONDENT-NETT.

For å korrigere de feila avisa har i dag, kan ikke bare en "klok liten redaksjon" sitte å legge hodene sine i bløt. Vi trenger et studentkorrespondentnett. Det er bare folk som er på de forskjellige skolene og universiteta som kan skrive inn og fortelle levende om undertrykkinga og om kampene som foregår på hvert sted.

I KK ser vi den enorme betydninga stoffet fra arbeiderkorrespondentene har. Der ser vi også at enhver som har øyne og ører med seg - og som vil kjempe mot undertrykkinga - kan bli korrespondent.

Ingen kampsak er for liten eller lokal til at vi skal la være å ta den opp for å propagandere mot borgerskapet og for sosialismen.

ABONNEMENTSKAMPANJE FOR "HVA MÅ GJØRES".

For det første er det enda mange kommunister som ennå ikke er abonnenter!

For det andre er det mange som ikke selger avisa, men lar den ligge å råtne på hybelen.

Det er helt klart at hvis avisa skal være bindeleddet mellom NKS og studentmassene, må den selges i masseomfang.

Ryggralen til avisa er abonnentene. Allerede i dag er det ganske mange abonnenter utenfor NKS sine rekker og det må bli mange flere. Hvert lag må lage en vitenskapelig undersøkelse på sitt sted - og stille seg målsetting for abonnementsverving ut fra den.

Forði vi har spredd og propagandert så dårlig for avisa til nå, er det faktisk et problem ~~at~~ for salget at den for mange er fullstendig ukjent. Derfor så trengs det enserskilt propagandakampanje for å gjøre avisa kjent blant de breie lag av massene. Vi bør lage egne "reklame-plakater" og egne veggaviser, som forteller hva avisa er og viser litt av innholdet.

Det er noen som sier de ikke orker å selge avisa fordi de er så dårlig. De skjønner ikke at avisa aldri kan bli bra nok med en slik holdning. Det eneste som kan gjøre avisa virkelig god er at mange kommer med konkret kritikk og skriver innlegg. Det er først når vi kommer ut til massene med politikken vår at vi kan oppsummere erfaringene våre på en systematisk måte og korrigere feil. HMG kan aldri bli en revolusjonær studentavis av å ligge i bunkevis i kommodeskuffer.

Så raskt det lar seg gjøre skal det lages egne abonnementsløpesedler til kampanja. Men sitt ikke å vent på disse. Les avisa sjøl, gå ut og selg den og diskuter den med massen

Hvordan får vi solgt avisa? Jeg har gode erfaringer med å selge på innholdet i avisa. F.eks. i siste nr. kan vi fortelle folk om kampen mot disiplinærkomiteen og vise fram artiklene om kampen mot den som står i avisa. Det er også viktig å kjøre på artiklene om forholda til studentene i Polen og Libanon. Dette er bare noen eksempler, sjølsagt kan alle delene av avisa brukes på samme måte.

Jeg oppfordrer kameratene til å skrive inn sin mening om HMG til 4.mai og om sine erfaringer med å spre avisa, verve abonnenter osv. Jeg oppfordrer også alle kameratene til å se det som en revolusjonær plikt å sende inn stoff til HMG straks det skjer noe på deres sted.

debatt

Debatten i dette nr. av avisa er henta fra veggavisdiskusjonene på sommerleirene. Vi har denne gangen prioritert å ta fram enkelte innlegg fra diskusjonen om Revolusjonær student politikk, som vi mener stiller særlig viktige motsigelser. Vi vil oppfordre kameratene til å se på innlegga som et utgangspunkt for diskusjon og skrive inn sin mening.

I seinere nr. av 4.mai vil det også bli kjørt opp andre deler av veggavisdiskusjonen på sommerleirene, bl.a. fra diskusjonen om krigen.

Red.

DEBATT

DEBATT

DEBATT

DEBATT

DEBATT

DEBATT

STUDENTKAMP.

1. Den grunnleggende og overordna oppgava for kommunistene ved lærestedene er å stille seg i spissen for studentenes kamp på alle områder.

2. Flertallet av studentene er undertrykt gjennom det forhold det de står i til den kapitalkistiske staden på ulike områder

Dette skjer gjennom statens utdanningspolitikk. Framstøta: ka være forskjellige (f.eks økonomiske ved lånekassa eller politiske ved Disiplinærkomiteen.) Kjerna er at i den stillinga studentene står i under kapitalismen vil de "alltid" måtte sloss for sine interesser som angår ens egen levesituasjon. Jeg mener ikke at "alltid" er 9.april 1982 eller en situasjon i 1913 hvor studentenes stilling var en helt annen. I en krigssituasjon vil motsigelsene endre seg over hele linja når det gjelder innretting for kamp, ikke bare for studentene. Jeg anser at det for kommunister er den grunnleggende oppgava å stille seg i spissen for denne kampen, forene seg med arbeiderklassens kamp og kampen for sosialismen.

3. Kampen mot stortingsmelding 13 kan brukes som et godt eksempel. Kommunistene ved sosialskolen heva denne kampen opp på et høyere nivå ved konsekvente avsløringer av statens klassekarakter, SV-ledelsens forræderi og sabotasje, parlamentariske illusjoner og stortingets funksjon under kapitalismen. Grunnlaget for at dette kunne skje i stort omfang var at dette angikk den enkelte student direkte. F.eks. ble revisjonismen avslørt konkret av folk som aldri hadde tatt noe standpunkt ut fra en artikkel e.l. til om SV var noe borgerlig arbeiderparti. Hva er økonomismen i dette?

4. Altså: Når jeg hevder at dagskampen for egne krav er grunnlaget for kommunistenes arbeid, er det fordi bare en sammensmeltning av denne med revolusjonært perspektiv som mobiliserer det store flertallet av studentene for den sosialistiske revolusjonen.

Gisle.

Svar til Gisle:

VI TRENGER EN REVOLUSJONÆR STUDENTPOLITIKK.

Gisle understreker betydninga av at kommunistene stiller seg i spissen for studentenes kamp for egne krav.

Dette er helt korrekt. Det er helt nødvendig og en revolusjonær plikt for alle kommunister å ta opp og kjempe mot undertrykkinga overalt hvor den kommer til uttrykk og hele tida. Den som ikke ser dette som viktig er ingen kommunist, men en reaksjonær.

Likevel er det helt feilaktig og uttrykk for en økonomistisk linje når Gisle sier:

"Når dagskampen for egne krav er grunnlaget for kommunistenes arbeid, er det fordi bare en sammensmelting av denne med revolusjonære perspektiver som mobiliserer det store flertallet for den sosialistiske revolusjonen."

Poenget er nettopp at det er helt umulig å mobilisere studentflertallet for den sosialistiske revolusjonen på grunnlag av dagskampen for egne krav.

Fordi:

- Det er umulig å forstå at hele det kapitalistiske samfunnet er et pill råtten utbyttings- og undertrykkingssystem, som bare kan styrtes av en væpna revolusjon leda av arbeiderklassen og dens kommunistiske parti, bare på bakgrunn av at studentene er økonomisk og politisk undertrykt av staten. Ser vi på dagskampen som "grunnlaget" og "det videst anvendelige middel" er vi derfor nødt til å spre reformistiske ideer blant massene.

- Det er umulig å forstå at arbeiderklassen er den eneste konsekvent revolusjonære klassen og at studentene må underordne seg dens ledelse i kampen for revolusjonen, på grunnlag av studentenes egen dagskamp. Tvert om står vi stor fare for å lede studentene inn på en isolasjonistisk og dermed likvidatorisk kurs dersom Gisles linje vinner fram.

- Vi kan ikke klare å spre forståelse blant studentene for nødvendigheten av kampen mot imperialismen og særlig de to supermaktene, viktigheten av proletarisk internasjonalisme og at vi konsekvent forsvarer den nasjonale sjølråderetten, med "grunnlag" i studentenes dagskamp.

- Verken vi eller massene kan forstå de borgerlige og revisjonistiske partienes sanne karakter dersom vi begrenser oss til å vise deres forræderi mot studentens nære interesse. Like lite vil vi forstå statens klassekarakter, dens karakter av en voldelig undertrykkingsmaskin mot hele det arbeidende folket, med "grunnlag" i overgrep mot studentene.

- I tillegg: Gisles linje bryter grovt med masselinja. Det er rett og slett ikke sant at alle studenter primært og i hovedsak er opptatt av "det daglige brød". Ser vi på den norske studentbevegelsens historie og hvilke enkeltsaker som har betydd mest for revolusjonering av massene, vil særlig følgende saker peke seg ut: Vietnamkrigen, lånekasseaksjonene i 1970-71, kampen mot EEC, samt kampan mot "Fei dem ut" i DNS høsten -74. Bare en av disse sakene er interessekampsake. Sjøl om det helt sikkert har vært andre saker som har betydd svært mye for massenes utvikling mange steder, ser vi likevel klart hvilken økonomistisk innsmearing og hvilket grovt brudd på masselinja det vil være å prinsippfeste at "dagskampen er det grunnlaggende"

Blank side

Blank side